

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania, uchylenie zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie żądań przedstawionych przed Sądem;
- tytułem żądania ewentualnego, uwzględnienie odwołania i przekazanie sprawy Sądowi do ostatecznego rozpoznania; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami niniejszego postępowania odwoławczego, postępowania przed Sądem oraz postępowania przed panelem weryfikującym przestrzeganie praw człowieka w ramach EULEX.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na zarzucie, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając brak swojej właściwości do rozpoznania skargi wniesionej przez wnoszących odwołanie w celu uzyskania naprawienia szkody poniesionej przez nich w wyniku naruszenia przez drugą stronę postępowania ich podstawowych praw człowieka. Zarzut odwołania dzieli się na cztery części.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo dokonując rozszerzającej wykładni wyłączenia WPZiB (wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej) ustanowionego w art. 24 ust. 1 akapit drugi zdanie ostatnie TUE i art. 275 akapit pierwszy TFUE.

Po drugie, Sąd naruszył prawo poprzez nieprawidłowe zastosowanie wyroku z dnia 6 października 2020 r., Bank Refah Kargaran/Rada (C 134/19 P, EU:C:2020:793).

Po trzecie, Sąd naruszył prawo poprzez nieprawidłowe zastosowanie wyroku z dnia 25 marca 2021 r., Carvalho i in./Parlament i Rada (C 565/19 P, niepublikowany, EU:C:2021:252).

Po czwarte, Sąd naruszył prawo, ponieważ nie odniósł się do istotnych aspektów żądań i nie uzasadnił w wystarczającym stopniu swojego orzeczenia.

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 10 listopada 2021 r. w sprawie T-771/20, KS i KD/Rada i in., wniesione w dniu 19 stycznia 2022 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-44/22 P)

(2022/C 109/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: Y. Marinova i J. Roberti di Sarsina, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: KS, KD, Rada Unii Europejskiej, Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia;
- ustalenie, że sądy Unii mają wyłączną właściwość do rozpoznania sprawy;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania orzeczenia w przedmiocie dopuszczalności i istoty sprawy;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania oraz kosztów poprzedzających powiązanych z nim postępowań nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo poprzez i) nieuznanie ograniczonego charakteru właściwości Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) w art. 24 TUE i art. 275 TFUE jako odstępstwa od ogólnej właściwości TSUE, (ii) niedokonanie ścisłej wykładni tego odstępstwa, wbrew utrwalonemu orzecznictwu TSUE oraz (iii) błędną interpretację w tym kontekście wyroków w sprawach H⁽¹⁾, SatCen⁽²⁾ i Elitaliana⁽³⁾ jako niepodtrzymujących właściwości TSUE w rozpatrywanej sprawie.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo, nie kwalifikując prawidłowo skargi jako skargi o odszkodowanie dotyczącej zarzucanych naruszeń podstawowych praw człowieka oraz nie dokonując wykładni ograniczeń właściwości TSUE w świetle wymogów dotyczących praw człowieka i praworządności wynikających z prawa pierwotnego UE, które ustanawiają właściwość TSUE w rozpatrywanej sprawie.

Część pierwsza zarzutu: Sąd naruszył prawo kwalifikując zaskarżone przez skarżących akty, działania lub zaniechania jako wchodzące w zakres zagadnień politycznych lub strategicznych związanych z misją i dotyczących określenia lub wdrożenia WPZiB (Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej), a nie jako akty, działania lub zaniechania powodujące szkodę wynikającą z zarzucanych naruszeń praw człowieka w kontekście WPZiB.

Część druga zarzutu: Sąd naruszył prawo, nie dokonując wykładni art. 24 TUE i art. 275 TFUE w świetle podstawowych praw i wolności UE wynikających z Karty i EKPC oraz podstawowych wartości UE, jakimi są praworządność i poszanowanie praw człowieka, zawartych w traktatach (art. 2, art. 3 ust. 5, art. 6 ust. 1 i 3, art. 19, art. 21 ust. 2 lit. b), art. 23 TUE i art. 47 Karty).

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo dokonując nieprawidłowej wykładni wyroku w sprawie Bank Refah⁽⁴⁾ i nie uznając skargi o odszkodowanie za samodzielny środek prawny, w odniesieniu do którego nie jest przedmiotem wyłączenie z właściwości TSUE na podstawie art. 268 i art. 340 akapit drugi TFUE.

Zarzut czwarty: Sąd naruszył prawo, nie zapewniając autonomii porządku prawnego Unii i pozbawiając skarżących skutecznego środka prawnego.

Część pierwsza zarzutu: Sąd naruszył prawo, nie ustalając wyłącznej właściwości sądów Unii do rozpoznania i rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Część druga zarzutu: Sąd naruszył prawo, pozbawiając w rozpatrywanej sprawie skarżących jakiegokolwiek skutecznego środka prawnego i faktycznie pozostawiając ich bez jakiegokolwiek realnej możliwości zapewnienia ochrony ich praw podstawowych.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 19 lipca 2016 r., H/Rada i in., C 455/14 P, EU:C:2016:569.

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r., KF/SatCen, T 286/15, EU:T:2018:718; wyrok Trybunału z dnia 25 czerwca 2020 r., SatCen/ KF, C 14/19 P, ECLI:EU:C:2020: 492; postanowienie Sądu z dnia 10 lipca 2020 r., KF/SatCen, T 619/19, niepublikowane, EU:T:2020:337; wyrok Trybunału z dnia 14 października 2021 r., KF/SatCen, C 464/20 P, niepublikowany, ECLI:EU:C:2021:848.

⁽³⁾ Wyrok Trybunału z dnia 12 listopada 2015 r., Elitaliana/Eulex Kosovo, C 439/13 P, EU:C:2015:753.

⁽⁴⁾ Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2020 r., Bank Refah Kargaran/Rada, C 134/19 P, EU:C:2020:793.